

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 stycznia 2014 r. — postępowanie karne przeciwko Thi Bich Ngoc Nguyen i Nadine Schönherr

(Sprawa C-2/14)

(2014/C 71/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Thi Bich Ngoc Nguyen i Nadine Schönherr

Inny uczestnik postępowania: Generalbundesanwalt przy Bundesgerichtshof

Pytanie prejudycjalne

Czy produkty lecznicze zgodnie z definicją dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi⁽¹⁾, zawierające „substancje sklasyfikowane” przez rozporządzenia nr 273/2004⁽²⁾ i nr 111/2005⁽³⁾, zgodnie z art. 2 lit. a) tych rozporządzeń są zawsze wyłączone spod zakresu stosowania tych aktów albo czy należy to jedynie wówczas założyć, gdy produkty lecznicze mają taki skład, że substancje sklasyfikowane w rozumieniu ww. rozporządzeń nie mogą być łatwo wykorzystane lub odzyskane za pomocą łatwych do zastosowania lub ekonomicznie opłacalnych środków?

⁽¹⁾ Dz.U. L 311, s. 67.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47 s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.U. L 22, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 6 stycznia 2014 r. — Christophe Bohez przeciwko Ingrid Wiertz

(Sprawa C-4/14)

(2014/C 71/21)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christophe Bohez

Strona pozwana: Ingrid Wiertz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprawy dotyczące wykonania kary pieniężnej (astreinte) ustanowionej celem zabezpieczenia zobowiązania głównego w ramach sporu w przedmiocie prawa do opieki nad dzieckiem i prawa do kontaktów z dzieckiem nie są objęte zakresem stosowania rozporządzenia?
- 2) Jeżeli wskazane powyżej sprawy są objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 44/2001, czy art. 49 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że kara pieniężna ustanowiona za każdy dzień, zasadniczo wykonywalna w państwie członkowskim pochodzenia w ustanowionej wysokości, w sytuacji gdy jej ostateczna wysokość może się jednak zmienić w związku z wnioskiem lub argumentacją przedstawioną przez dłużnika kary pieniężnej, jest wykonywalna w państwie członkowskim dopiero wówczas, gdy jej wysokość została osobno i ostatecznie określona w państwie członkowskim pochodzenia?
- 3) Jeżeli wskazane powyżej sprawy nie są objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 44/2001, czy art. 47 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że środki wykonawcze i zabezpieczające dotyczące opieki nad dzieckiem i prawa do kontaktów z dzieckiem należą do procedury wykonania w rozumieniu tego przepisu, do której zastosowanie ma prawo państwa członkowskiego wykonania, czy też mogą one stanowić część orzeczenia w sprawie opieki nad dzieckiem i prawa do kontaktów z dzieckiem, które na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 podlega wykonaniu w owym innym państwie członkowskim?
- 4) Jeżeli wniesiono o wykonanie kary pieniężnej w innym państwie członkowskim, czy należy wymagać, by wysokość podlegającej wykonaniu kary pieniężnej została osobno i ostatecznie określona w państwie członkowskim, w którym wydano orzeczenie, również wówczas, gdy przy wykonaniu nie ma zastosowania rozporządzenie (WE) nr 2201/2003?
- 5) Jeżeli kara pieniężna ustanowiona dla celów wykonania prawa do kontaktów z dzieckiem (astreinte) jest wykonalna w innym państwie członkowskim bez osobnego, ostatecznego określenia wysokości kary pieniężnej podlegającej wykonaniu w państwie członkowskim pochodzenia:
 - a) czy wykonanie wymaga jednak, aby dokonać kontroli, czy prawo do kontaktów z dzieckiem zostało uniemożliwione z przyczyn, których uwzględnienie było konieczne w kontekście praw dziecka oraz
 - b) który sąd jest wówczas właściwy do dokonania kontroli owych okoliczności, a dokładniej,
 - (i) czy właściwość sądu państwa członkowskiego wykonania jest zawsze ograniczona do dokonania kontroli, czy podniesione uniemożliwienie wykonania prawa do kontaktów z dzieckiem wynika z przyczyn wskazanych w sposób wyraźny w orzeczeniu zapadłym w sprawie głównej, czy też

- (ii) z praw dziecka chronionych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej wynika, że sąd państwa wykonania ma szersze uprawnienie lub obowiązek w zakresie kontroli, czy prawo do kontaktów z dzieckiem zostało uniemożliwione z przyczyn, których uwzględnienie było konieczne dla ochrony praw dziecka?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2014 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-44/14)

(2014/C 71/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Rubio González, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1052/2013 z dnia 22 października 2013 r.⁽¹⁾ ustanawiającego europejski system nadzorowania granic (Eurosur).

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 4 Protokołu w sprawie dorobku z Schengen w związku z art. 5 tego Protokołu. Artykuł 19 rozporządzenia Eurosur reguluje postępowanie *ad hoc* przewidziane w przypadku uczestnictwa w Eurosur Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w ramach umów o współpracy. Z tego względu dotyczy on uczestnictwa tych państw członkowskich niezależnie od art. 4 Protokołu w sprawie dorobku z Schengen, który pod względem materialnym traktuje Zjednoczone Królestwo i Irlandię jak kraj trzeci spoza Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 295, s. 11.